

Pollágh Péter

Besúgóarcúak

„Ceterum censeo: Hungariam esse salvandam!”

Temetnek egy színt. Temetnek egy egészt.
Nem kettes kolbászból van a kerítés.
Temetnek egy tudatot, földelnek egy vezetéket.
Temetik a lelkészt. Sütöm le püspöklila szemem,
rád gondolk, gyaloghalként úsztál be a képbe.
Géza nagyapám is rád gondolt, mikor
Donfehér hajjal hazajött a kanyarból.
Pár év múlva majdnem a csehekhez vitték.
(Adjátok neki vissza a vörös hajú anyaföldet:
már úgylis mindegy, de piros csíkkal satírozta,
véreztette át a térképen Dél-Felvidéket.)
Pál nagyapám is rád gondolt, mikor
a pincebörtönben, tweed zakóban,
angolkék szájjal magázta az ÁVH-s legényt.

Akkurátus és aljas vagy.
Valaki sötétbe lökte az arcodat.
Mocskos a mosolyod, portásos.
Sok arcot tudsz, de elveszed a
régit, föl hazudod a sötétet az égig.

Telesírt irodaüveg: esik,
valami csöpög az arcodról,
igen, az arcod csöpög,
mert minden volt már.
Beépülsz, téglánként adod el
a házat, az egészet, nem csak a kulcsát.
Koszos mellény rajtad a gyűlölet,
mindent megteszel, hogy letagadd,
de a legeladóbb te vagy.

Fekete sírlyuk, fehér lelkészgallér.
Nézem a gyászoló gyülekezetet.
Kereszt az ott, vagy ember?
Ki nem volt már ügynök itt?
Hallom a régi versek kérdéseit.
Hallom, akiket mind én írtam.
Hallom, akikből senki nem lett.
Rossz emlékek zakójában fázom.
Hallom a vérem, a völgybe tartót:
Forró, ír(isz)kék, ölni szeretne.
Mért nem lehetett született szürke?

A nyolcadik vezér

Üveg van nálam, hétdecis és karcsú,
és az üvegből valaki Adyék elsodort
nyelvén még kibeszél: 100 éve úszunk,
fulladunk, pancsolunk és habzunk
kisebbségben, saját hínáros medencénkben,
nincs a nevünkön már semmi, minden
tishti sapka, rangjelzés, váll-lap, uszony
és ékezet letépve; egy a sorsunk:
ez a faj, megyünk a semmiségbe.

Üveg van nálam, hétdecis és karcsú.
Minden vezérnek jut egy deci, erre gondolk
(míg lassan eliszom a sárkányzöld üveget),
meg a nyolcadik vezérré, aki lemaradt,
mert inkább játszott. Tárgyakat gyártott.
Nímandokat. Ambíció nélküli kisporfákat.
Kedves kékeket, örölt kókuszbombákat,
gyászfekete tejtáblát, mackóforma szóranyát,
tejbegyerekeket, ennivaló kekszasztalokat.
Ez a nyolcadik minket itt felejtett.
Nem jött el, pedig vártuk, de a halottaimért
eljön majd, elviszi őket a legkisebb országba.

Tatabánya-alsó, Almásfüzitő-felső,
Somorja, Komárom vagy Pozsony,
én nem tudom, már hol, de várom,
elviszi mindkét nagyapát is lábon,
az elcsatolt apait, a besúgott anyait
is egy polcra ülteti, ki a nap marta,
nap áztatta kirakatba: trafikok sírós illata.
Mezítlábás cigarettájukból jön sok felhő,
árnyékot ad nekik a nap melegében.
Ide nem jut be a hatalom semelyik keze,
pedig nem is verték vasba a kirakatot,
s nem rács az, ami talán annak látszik,
csak idézőjelbe tettem minden ablakot.

22. századi

Mintha zongoráznék, vagy valami rosszabb, kopog a kezem a pulton, nem mindig törlik le előttem, nedves, és valahogy mindig fénylik, lekopogom, túl a harmincon egyre fiatalabb pultok, poharak, gerincek, kávégépek, alkuk. Zongorázik a szorongás, aludni kéne, kajla kanapén, süllyedő, fiatal bőrön, tópuha párnán, dallamtakaró alatt, átölelve egy nádi hegedűt.

Milyen pult az, amin nincsen csengő?
Mindig úgy kell köszönni,
hogy helló, ez a ház nem tud magázni.
*Epévé változzék a víz, mit lenyelek,
ha téged elfelejtelek.*

Egy csontos pohár, nem tudom máshogy mondani, mintha egy csontváz vérét innám: meleg az erek. Fel is vágom, na jó, tépem a piros-fehér paklit, szeretem a Marlborót, csak baromerős, keserű, mint a házunk szája, az a piros cserfes, pedig csak a nyelv hátsó részén érezni a keserűt, a gyökén: így mondják; furcsa minden pontoskodás. Kicsi a nyelv, mint egy anya a kristályhideg, kórházi tálcán, és fel is van vágva: egyszer lelopok egy másikat az Olymposról, vagy a vörös bolygóról, valami 22. századit.

Csak kopogok majd, mintha zongoráznék, legépelem a világot, nem is egyet, meg el-
S leszakadnak a szívről a traumakontinensek, nem az én hibám lesz, így lett Afrika, Európa is; mint egy régi néger, felszabadul a házunk is, ez lesz az utolsó roham, és nem bánt senkit.

